

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év szeptember hó 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2008. február 26. napján kelt 8.B.209/2007/43. számú ítéletét **akként változtatja meg**, hogy a vádlott főbüntetésének mértékét **3 (három) év börtönbüntetésre enyhíti**.

Az első fokú ítéletet egyebekben helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság 2008. február 26. napján kihirdetett 8.B.209/2007/43. számú ítéletében a vádlott bűnösségét testi sértés büntetében (Btk. 170. § (1) és (5) bekezdés I. fordulata) állapította meg, amiért a vádlottat - mint visszaesőt - 4 év 4 hónapi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott börtönbüntetésébe beszámította az általa előzetes fogvatartásban töltött időt, a Fővárosi Bíróság 10.B.11/2002/40. számú ítéletével kiszabott 2 év 4 hónapi börtönbüntetésből engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette, ugyanakkor a vádlottat a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből kizárta. Rendelkezett ezen túlmenően az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

A Fővárosi Bíróság ítélete ellen a vádlott és védője fellebbezett a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.427/2007/3. számú átiratában az indokolás helyesbítése mellett a Fővárosi Bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Észrevételezte, hogy a sértett tanú vallomása az elsőfokú bíróság által megvalósított eljárási szabálysértésre figyelemmel a bizonyítékok köréből kirekesztendő, továbbá, hogy a testi sértés kapcsán az életveszélyes eredmény vonatkozásában a vádlott egyenes szándékára vont következtetés téves, neki csak az eshetőleges szándék róható fel. Emellett a bűnösségi körülmények némi korrekciójára is indítványt tett.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 361. §-a szerinti nyilvános ülésen a Fővárosi Bíróság ítéletét és az annak meghozatalát megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1)

bekezdése alapján felülbírálv megállapította, hogy mind a vádlott és védőjének a kiszabott büntetés enyhítését célzó fellebbezései, mind pedig a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség írásbeli észrevételei megalapozottak.

Az eljárási szabályok megtartását vizsgálva a Fővárosi Ítéltábla - a főügyészi észrevétellel egyezően - megállapította, hogy a sértett tanú vallomása az értékelhető bizonyítékok köréből kirekesztendő. A Fővárosi Bíróság ugyanis e körben megsértette a Be. 85. § (3) bekezdésében foglaltakat, mivel a tárgyalási jegyzőkönyv nem tartalmazza, hogy a tanú figyelmeztetése a hamis tanúzás jogkövetkezményeire bármilyen formában is megtörtént volna.

Tekintettel arra, hogy ekként a sértett tanú vallomása, tehát alapvető bizonyíték került ki az értékelési és mérlegelési körből, a másodfokú bíróságnak állást kellett foglalnia abban a kérdésben, hogy ez az elsőfokú ítélet megalapozottságát mennyiben érinti, lehetséges-e az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálata. Figyelemmel azonban arra, hogy a vádlott teljes beismerésben volt, és beismerő vallomását a rendelkezésre álló megmaradt bizonyítékok, melyeket az elsőfokú bíróság kellően megjelölt, megfelelően alátámasztották, a Fővárosi Bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése mellőzhető volt. Az 1-es tanú vallomása kapcsán azonban az elsőfokú ítélet indokolása kiegészítésre szorul, mivel az csak annyit rögzít, hogy a bíróság felolvasással tette a tárgyalás anyagává a tanú nyomozás során tett vallomását, azonban ennek jogi és ténybeli alapját nem jelölte meg. (Mivel az általános szabály szerint a tanú vallomását közvetlenül a bíróság előtt szóban teszi meg, az ítéletnek az ettől eltérés jogi és ténybeli alapját tartalmaznia kell.) Az 1-es tanú az elsőfokú tárgyalás időpontjában ismeretlen helyen tartózkodott, ezért személyes meghallgatására nem volt lehetőség. Ilyen esetre a tanúnak az eljárás korábbi szakában tett vallomása felolvasására a Be. 296. § (1) bekezdés a./ pontja nyújt lehetőséget.

Mivel tehát a Fővárosi Bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdése szerinti egyetlen megalapozatlansági hibában sem szenvedett, a Fővárosi Ítéltábla az ítéletet a Be.351.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletben foglalt tényállásra alapította. Azt csupán a védő által a nyilvános ülésen csatolt iratok alapján egészíti ki a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontjára utalással azzal, hogy a vádlott a 4 éves leányunokájával gyámhivatali határozat alapján folyamatosan kapcsolatot tart, továbbá hogy a vádlott gyomorfekély, nyelőcsőfekély és rekeszsérv megbetegedésben szenved (kórházi gasztroenterológiai lelet).

A másodfokú eljárásban ekként irányadó tényállásból a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és a cselekmény minősítése is törvényes, helytálló viszont a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség észrevétele arra vonatkozóan, hogy az életveszély, mint bekövetkezett eredmény vonatkozásában a vádlott egyenes szándékára vont következtetés nem helytálló, ugyanis az eset körülményeiből következően csak az állapítható meg, hogy a vádlott szándékában az eredmény bekövetkezésének lehetősége fel kellett merülnön, azonban indulati állapotában a bekövetkezhető eredménnyel kapcsolatban közömbös volt, cselekményét az

életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségébe ekként belenyugodva, tehát eshetőlegesen szándékkal valósította meg.

A büntetés kiszabását felülbírálvá ugyancsak helytálló a főügyészi észrevétel, hogy az elsőfokú bíróság kellő alap nélkül hivatkozott az időmúlásra, mint enyhítő körülményre, hiszen az elsőfokú ítélet meghozataláig eltelt idő a bírói gyakorlat szerint azt nem alapozza meg, viszont az eljárás jogerős befejezéséig további több mint fél év eltelt, amelyre tekintettel az időmúlás a 2 évet meghaladja. A vádlott terhén nem csak büntetett előélete, hanem a Btk. 137. § 14. pontja szerinti visszaesői mivolta van (e minőségét a Fővárosi Bíróság 10.B.11/2002/40. számú ítéletével kiszabott 2 év 4 hónapi börtönbüntetése alapozza meg, hiszen a vádlott cselekményét az e büntetésből engedélyezett feltételes szabadság időtartama alatt követte el). A vádlott javára értékelendő viszont a 4 éves unokájával folyamatos kapcsolattartása és a másodfokú eljárásban igazolt megromlott egészségi állapota. A bűnösségi körülményeket összességében értékelve a Fővárosi Ítéltábla a szabadságvesztésnek az elsőfokú bíróság által alkalmazott mértékét némileg eltúlzottnak találta és lehetőséget látott a védelmi fellebbezésekben célzott enyhítésre, mivel álláspontja szerint a csökkentett mérték is arányos, és a büntetési célok elérésére alkalmas.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés időtartama a csökkentett mértékű főbüntetés mellett is megfelelő, és az elsőfokú ítélet további rendelkezései törvényesek. A korábbi ügyben engedélyezett feltételes szabadság megszüntetése és a jelen ügyben a feltételes szabadságra bocsátásból kizárás az engedélyezett feltételes szabadság időtartama alatti elkövetésre figyelemmel a törvény kötelező rendelkezésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján büntetést kiszabó részében megváltoztatta és a börtönbüntetés mértékét megfelelően enyhítette, míg az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2008. év szeptember hó 4. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Sándor s.k. Hrabovszki Zoltán s.k.
előadó bíró bíró

A Fővárosi Bíróság 8.B.209/2007/43. számú ítélete - a Fővárosi Ítéltábla ítéletében foglalt változtatással - a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2008. év szeptember hó 4. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hiteléül:

Ónodi Gáborné
bíróági ügyintéző